

Doar că nu toate
roțile se învârt la fel.

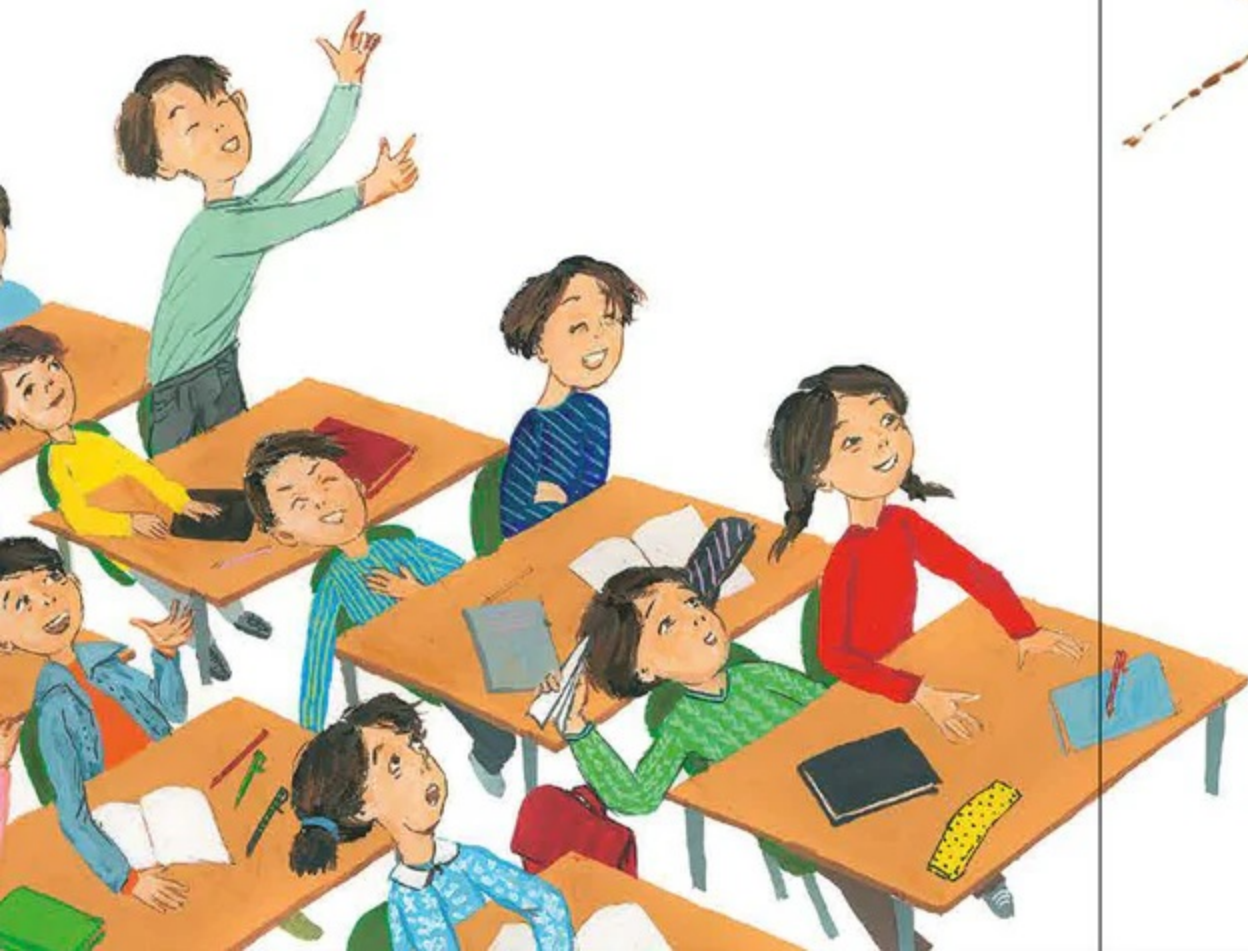
Roțile

lui Mario se poticnesc, iar uneori se opresc de tot. Deși vine zi
de zi la școală, Mario nu pricepe nimic. Se pare că școala nu-i
bună pentru el. Nu înțelege și îi este frică. Uneori ar vrea să fugă
și să se ascundă în pădure. Dar nu poate, pentru că mama îl
sărută pe cap în fiecare dimineață și îi zice:

— Mario, azi o să fie mai bine! O să vezi.

Dar pentru Mario nu este mai bine. Pe zi ce trece este mai rău.

— Mario, cine e Ramio? întrebă domnișoara Mintebună.
Dar Mario nu mai ascultă. Aruncă creionul cât colo, supărat. Nu mai vrea să scrie. Nu mai este atent. Acum a văzut un cărăbuș cum a intrat pe fereastra deschisă. E lucios, e galben-verzui, parcă e dat cu lac. Și Mario îi vede antenele cum se mișcă. Sunt curioase să descopere ce este în clasă. Așa este și Mario curios să afle mai multe despre cărăbuș. Vrea să le spună tuturor.
— Lăcărбуșul! Lăcărбуșul! strigă fericit arătând cu degetul.

Dar copiii râd în hohote. Râd de el. Iar cărăbușul zbârnâie din aripi și zboară înapoi în grădină. Și Mario ar vrea să fugă, dar nu poate, pentru că mama i-a zis că azi o să fie mai bine.

- Mai vreți?
– Nuuuu! strigară iarăși.
– Cine nu a căzut? Cine e cel mai tare?
Copiii se uitară unii la alții. Niciunul nu ajunsese la capăt fără să cadă de mai multe ori.
– Se pare că nu v-a fost ușor.
– Nuuuu. A fost greu.

Unul câte unul, supărați, copiii își luară pantofii înapoi. Se așezară în șir și urcară tăcuți până sus, la școală.